

i Møde; de indser, at alle Dreng og Piger i Finland danner en stor Søskendeflok, og saadan slaar Fædrelandskærligheden Rod i deres Hjærter.

Det gælder siden om at værne og nære denne Spire, at den ikke skal kvæles af Egenkærligheden. Lykkes dette for os Mødre, har vi i alt Fald skænket vore Børn een Mulighed for at kunne leve Livet rigt og fuldt.

(Fra »Nutid«).

Fra Uge til Uge.

Vi henleder Opmærksomheden paa, at Frøken Dorothea Heckscher, Niels Juelsgade 15, 4. S. th., efter endt Studieophold i Berlin, hvor hun har aflagt Haandgerningslærerinde-Eksamen, har oprettet forskellige Kurser — hvert enkelt med begrænset Elevantal — i Haandarbejde og Tysk.

Undervisningen i Haandarbejde omfatter forskellige Arter af Kunstsyning. Irsk Guipure- og Point de lace Arbejde, Fransk Broderi, Linnedsyning og Tilklipping m. m. I Stopning og Lapping vil der blive undervist i særlige Kurser.

Undervisningen i det tyske Sprog indbefatter Samtale Grammatik, Oplæsning og skriftlige Arbejder.

Frøken Heckscher vil være Lærerne foredraglig bekendt fra hendes Artikel i Bladets Nr. 32, d. A.

Ligeledes henledes Opmærksomheden paa omstaaende Avertissement fra Rosenvengets praktiske Kursus, ledet af Frk. Elisabeth Gad, som begynder den 15. September og varer til 15. April. Undervisningen omfatter Dansk, Regning (Husholdningsberegning, Regnskabsførelse osv.), Børns Behandling og Sysselsættelse, Sundhedslære og Børnepleje, Skrædder- og Linnedsyning, Husholdningslære med praktiske Forsøg, ogsaa fin Vask. Det kan anbefales alle vordende Husmødre og alle, der i et fremmed Hjem skal være til Støtte for Husmoderen at søge disse Kurser.

Svømmeeksamen.

Fortsættelsesskolen af 1892 havde i Lørdags paa Badeanstalten ved Langebro foranstaltet en Slags Svømmeeksamen, ved hvilken Eleverne for en indbudt Kreds af Mødre, Søstre og ganske enkelte Repræsentanter fra Pressen foreviste en Række Svømmeøvelser under Læreren, Frøken Larsens Kommando.

Vejret var noget raakoldt, hvilket muligvis har indvirket baade paa Tilskuerne og »de Optrædende«, thi der manglede gennemgaaende over hele Forevisningen den Fart og Appel, som absolut maa være til Stede, hvis Øvelserne skal interessere. Eleverne foretog Svømning med Sele, Frisvømning, Rygsvømning, for- og baglæns Udspring fra Springbrædt, Bjærgning, Dykning, Svømning under Vandet o. s. v.

Naar undtages et Par enkelte Elever, der svømmede sikkert og roligt med smukke Tag, var Præstationerne kun jævnt gode, og der foreviste ikke et eneste smukt Udspring under hele Forevisningen, hverken fra Bro, Springbrædt eller Tag. Mest vellykket var Dykningen og Bjærgningen, der aabenbart interesserede Eleverne mest (den sidste Øvelse foretoges i fuld Paaklædning), men man havde helt igennem Indtrykket af manglende Disciplin.

Hvad der derimod maatte glæde enhver Tilskuers Øje, var Synet af de unge smidige Skikkelser, paa hvilke Sporten havde sat et Præg af Kraft og Sundhed, som var meget tiltalende.

V. A.

Ind- og Udland.

Holland. *Telegrafvæsenet.* Fra 1ste August har den hollandske Regering beordret de kvindelige Telegrafister til at gøre lige Nattjeneste med de mandlige ansatte.

Tyskland. *Dr. Franziska Tiburtius.* hvis Navn altid sættes i Forbindelse med Tysklands vigtigste Banebrydere paa Kvindefrigørelsens Vej, har nylig fejret sit 25 Aars Jubilæum som Læge. Det er i Berlin, at Doktor Tiburtius har udøvet sin velsignelsesrige Virksomhed, og det er ogsaa Repræsentanter fra forskellige Lejre i den tyske Rigshovedstad, som nu har ileet med at frembære deres Hyldest for denne højtakkede og afholdte Kvinde i Anledning af hendes Hædersdag. Dr. Tiburtius, som har taget den medicinske Doktorgrad i Zürich, nedsatte sig i 1876 i Berlin som denne Bys første kvindelige Læge i Kvinde- og Børnesygdomme. I Begyndelsen mødte man hende med Fordømmelse; men det lykkedes hende efterhaanden at gøre sig agtet og søgt, og den Klinik, som hun i Forening med en kvindelig Kollega, Dr. Lehmus, aabnede i Berlin, har vundet meget stor Anseelse og besøges af en særdeles talrig Skare Patienter fra alle Samfundskredse.

* * *

England. I Parlamentet har man for ikke længe siden behandlet en Sag — maaske for 10de Gang — som længst har fundet sin Afgørelse i andre civiliserede Lande. At man til Trods for et stadig voksende Flertal ikke har ført den igennem, viser hvor konservativt et Land »old England« i visse Retninger endnu er.

Det er en Lov, der vil tillade en Mand at ægte sin afdøde Hustrus Søster. Da denne Lov kom frem — vistnok i Halvfjerdserne — vakte den særlig Interesse, fordi man vidste, at den begunstigedes fra højeste Steder. Men til Trods for, at alle Berlinerne med daværende Prins Albert i Spidsen, mødte i Overhuset og stemte for den, faldt den forsmædeligt, som man sagde til stor Sorg for Prinsesse Beatrice, som der ved hindredes i at gifte sig med sin Svoger, Hertugen af Hessen, Fader til den nuværende russiske Kejserinde, Hertugen af Hessen.

Hvad der særlig interesserer os ved denne Sag, er den Stilling, som engelske Kvindesagsvenner tager til den. Nu som tidligere rejser den ihærdige og fortræffelige Forkæmper for Kvindernes Rettigheder, »Englishwoman's Review«, den heftigste Modstand mod Loven. Dersom denne Modstand kun gik ud fra, at Loven er en Halvhed, i det den endnu ikke vil tillade en Kvinde at ægte sin afdøde Mands Broder, da kom den vel med Rette frem i et Kvindesagsblad, endskønt Sagen jo, fra hvilken Side den tages, i lige Maade angaar Mand som Kvinde. At man lovgiver over Kvinders Skæbne uden at spørge dem selv, det er jo ikke noget nyt. Men dette er heller ikke Hovedsagen for Lovens Modstandere. Disse taler ud fra en moralsk Følelse, som er uforstaaelig for os andre, der lever og lever vel uden denne »Beskyttelse« for Familjelivet. Man finder, at Loven er en »Fornærmelse«, en »Nedværdigelse« for alle Kvinder; den vil »føre dem tilbage til østerlandske Forhold«; naar de tier til den, da er det, paastaar man, fordi Sagen er altfor pinlig til, at de kan drøfte den offentlig, eller ogsaa fordi de ikke kan tro, at man for Alvor vil kunne vedtage sligt! Det er Tanterne, man vil værne om; det er deres rene søsterlige Forhold til den døde Søsters Mand, deres moderlige Følelser for Børnene, man ikke vil se forstyrret af nogen Erotik; lidt overdrevent synes det dog i hvert Fald, at man paastaar, denne Lov vil indvirke paa enhver gift eller ugift Kvindes Tilværelse!

Da Loven forrige Gang var for i Parlamentet, erklærede et af Medlemmerne, den senere afdøde Lord Randolph Churchill, da ogsaa under megen Munterhed, »at han havde mange Svigerinder og holdt umaadelig meget af dem uden dog i mindste Maade at føle nogen Tilbøjelighed til at gifte sig med dem.«

Loven fik imidlertid et Flertal af 157 Stemmer i Underhuset. Da den allerede er vedtagen i Kolonierne, kan man vel forvente, at den ogsaa med Tiden vil gaa igennem i Storbritannien. Værd at lægge Mærke til, er det ogsaa, at »Englishwoman's Review« imod denne Lov paaberaaber sig Lord Percy, som er en svoren

Modstander af det. Bladet ellers kæmper saa tappert for, Kvinders Stemmeret.

Det ubevidstes Poesi.

Novellette i Korrespondancekort af Marie von Ebner-Eschenbach.

(Sluttet).

22.

22. August.

Kære Svigersøn!

Deres Søster har Ret, energiske Forholdsregler skal De ikke forsøge med; men Herregud, naar man forraader Dem — besynderligt! det burde hedde forraader sig selv — saa maa De tilstaa, at De har haft den Ulykke at gøre Lykke hos en Kokette, men dog føje til, at med Hensyn til Hjørteanliggender kan Manden kræve Regnskab for sin Kones Fortid, men hun ikke for hans. Dersom jeg maa raade Dem, saa indlad Dem ikke paa Argumenter, undtagen det eneste: »Saadan har det altid været,« der rigtignok kun er svagt; men i denne Sag gives der kun faa stærke, og saa længe de svage gælder . . . Vi ved om de fleste Mødre, at de ikke har den Værd, som de lyder paa; men dog bliver de taget for det fulde Beløb . . . De forstaar mig.

23.

22. August.

Alt er godt, mere end godt. Vi var paa Slottet; Emilie og jeg, for at tage Afsked. Albrecht havde lovet at komme efter, men viste sig ikke. Jeg tænkte, han havde igen saa frygtelig travlt og undskyldte ham dermed hos Blanka. Alligevel — inden vi var komne videre langt paa Hjemvejen, hvem ser jeg . . . Ingen anden end min Hr. Gemal, som stod paa Vejen og spejdede efter os (naar jeg skal være fuldkommen oprigtig, maa jeg vist sige efter mig), med et Udtryk af den mest spændte Forventning. Da vi kom nær til ham, springer han ind i Vognen, ser først paa Emilie, som nikker beroligende til ham, og saa paa mig, og siger glad: »Der er I altsaa igen! Altsaa lykkelig vendt tilbage!« Lige som om jeg var kommen uskadt hjem fra et Slag eller fra en Udflygt til Menneskeæderne. »Hvad har du da frygtet for?« spurgte jeg, »Vejen er god og Hestene sikre.«

Da tog han mine Hænder i sine og udtalte det bevingede Ord: »Aa, min Skat — at elske er at frygte.«

24.

23. August.

Nu er hun borte desværre, som et yndigt Syn, der dukker op og forsvinder straks efter. I den ellefte Time vaagnede Albrechts Samvittighed, og han kørte til Stationen for at sige Blanka Farvel. Det er en lang Vej, saa han kan ikke være her tilbage før i Aften. Emilie er bleven hjemme.

Aa, kære Moder, de tror ikke, jeg mærker noget, medens jeg i Stillehed morer mig kongeligt over alle deres Kunster. Albrecht er ikke kørt til Stationen for at vise Blanka en Opmærksomhed, men for at overbevise sig om, at hun virkelig tager bort. Emilie spadserer ikke op og ned ad Terrassen for sin Fornøjelses Skyld, men for at patrullere som en Skildvagt. Og medens de træffer alle disse vise Forsigtighedsregler, er det, som de vil forhindre — netop sket. De Breve fra Albrecht, som Grevinden talte om, er i mine Hænder. Jeg har dem! Jeg har dem!

Emilie kalder, jeg vil gaa ud til hende. Jeg sender igen i Eftermiddag et Kort. Farvel saa længe.

25.

23. Aug., Eftm.

Nu skal du høre, hvordan jeg fik fat i Brevene. En Dreng bragte mig en lille Kurv, fyldt med dejlige Roser. »Hvor kommer de fra?« spurgte

Emilie. »Fra Hr. Pastoren.« Intet var rimeligere. Vi havde nylig staaet stille uden for Præstens Have og beundret hans Centifolier, og det var netop Centifolier, som Kurven var fyldt med. Jeg glæder mig, tager dem ind i mit Værelse for at sætte dem i Vand, og se! skjult under Blomsterne ligger der en Seddel og en lille forsejlet Pakke. Paa Sedlen stod der:

»At udlevere disse Breve til Dem, koster mig meget, nemlig Deres gode Mening. — Alligevel, jeg betaler Prisen, gid De maa høre Fordelen. Livet overhovedet, og Ægteskabet i Særdeleshed, er en Kamp. Her er Vaaben.

Blanka.

I det Øjeblik, da hun skilles fra os for steds, er hun endnu oplagt til en noget onskabsfuld Spøg! Det viser ganske vist en stærk Sjæl, og hvad hun siger, er jo ret aandrigt; men et Par ligefremme, hjertelige Afskedsord vilde dog have været mig kærere.

26.

24. August.

Min elskede Moder!

I Dag maa det være et Brev, og det maa du tilgive mig.

Jeg fortæller fra Begyndelsen af, skønt kun Slutningen er mærkelig.

Albrecht kom først tilbage Klokken ni i Aftes.

Han havde ladet Vognen holde uden for Gaarden og var straks ileet ind i Huset, medens jeg stod ved Vinduet og var helt ængstelig, fordi der trak svære Tordenskyer op. Da aabnes Døren, og Albrecht styrter ind. Jeg forskrækkes og giver et Skrig fra mig. Han skriger ogsaa — et formeligt Raab — »Hvad er der? Hvad fejler dig? — Hvad er her sket?« . . . Ser sig om i Værelset, ser alt med et eneste Blik, ogsaa Roserne, som staar paa Bordet ved Siden af Lampen, og jeg, som bliver forskrækket ved hans forstyrrede Væsen, plumper straks ud med: »Blanka har sendt dem, dine Breve laa ved Siden af.«

Han fo'r sammen som en saaret Hjort, sagde ikke et Ord og knugede begge Hænderne om sit Hoved.

»Albrecht! Albrecht!« udbrodt jeg, »hvor uretfærdigt af dig, skrækkelig uretfærdigt! — Ikke sandt?« . . . Han stønnede kun, og jeg ved ikke selv, hvor det kan være, at jeg ikke brast i Graad ved Synet af hans Smerte, men kunde sige — rigtignok med meget beklemt Stemme: »Hvor uretfærdigt af dig, at du vil have Hemmeligheder for mig og ikke vise mig for dig, som du er, med din gode og brave Karakter og din mangelfulde Retskrivning!« »Du spotter,« fik han med Møje frem og jeg svarede: »Spotte dig? Fordi du ikke har haft Tid til at hænge over Bøger? En Mand som du, der har saa meget bedre at gøre! Kære Ven, hvorfor har du villet skjule noget for mig? Hvad har det at sige for mig, om du tror, at Inseffloden udspringer i Nassau, eller at Katharina af Medicis var gift med Peter den Store? Naar du kun ganske sikkert ved, og fastholder, og aldrig glemmer, at jeg er din eneste Veninde og fortrolige og maa blive det . . . « »Og vil?« afbrød han mig og snappede efter Luft. »Vil? . . . Kommer det her an paa, hvad jeg vil? Er jeg ikke din Kone?« Og han: »Dette nu? Nu — efter at du har læst — « Han pegede paa Pakken og skælvede, ja virkelig, hele den store, stærke Mand skælvede, og det var hans Lykke, for ellers var jeg bleven alvorlig, ubarmhjærtig vred. Men fordi han saa helt skamfuld og angergiven ud, sagde jeg blot bebrejdende: »Læst? . . . Albrecht, hvor kan du tro?«

»Saa du har ikke? . . . har ikke . . . «

»Se selv efter, om Seglet er uskadt.« gav jeg temmelig tørt til Svar, idet jeg puttede Brevene i hans Brystlomme. »Og i Fremtiden maa du aldrig mere tro, at jeg med min gode Vilje skulde gøre noget, som er dig imod . . . «

Nu kommer det mærkelige, det som jeg vil huske, saa længe jeg lever. I Stedet for at fare op, som jeg maatte vente, over mine haarde Ord, i Stedet derfor — Kære Moder, aldrig har han knælet for mig, ikke da han friede, ikke i de første Forlovelsesdage . . . Men i dette Øjeblik — før jeg besindede mig, før